

zavijem jo tja, nabijem puško, ustrelim in „morto!“ zavpijem, zadenem ga čez ramo zajca in, in — Hè, Barba, to bo, to bo! Onadva bodeta kar gledala in strmela in čudila se, češ: „Francek Krželj, ta pa, ta!“

Konec je bilo razlaganju. In Barba? Nič prav pri volji ni bila dati zajca, toda, kaj je hotela? Saj se jej je moral smiliti mož, če bi imel priti v toliko sramoto, da bi vpričo take gospôde ne imel ničesar domov nesti. Vse eno je pa tudi, če snesta zajca v nedeljo ali pa v ponedeljek; en dan bo starejši, sicer nič.

In Barba je dala zajca.

Francek Krželj pa ga je pograbil z vso radostjo uboge svoje duše in haló! — naravnost proti Pešivnici jo je mahnil ž njim. Luna je svetila in kot smeje se krasno obsevala kasnega lovca. Vse tiho je bilo v okrogu, le tu pa tam se je zglasila kaka nočna ptica sledèč plenu svojemu. Da je imel Francek Krželj puško pri sebi, posvetil bi jej bil presneto ter pokazal, kaj se pravi kvakati in vpiti, kadar molči vse drugo; a ni je imel puške! Urno je stopal Francek, kar je mogel, da bi bil le tem prej zopet

doma. Zajec mu je visel čez ramo in Francek se je pri luninem svitu sedaj pa sedaj radostno ozrl nanj ter ga včasih i pobožal z desno svojo. Zrl je v ubitem zajcu jutrajšnji plen svoj, svoje veselje in nado.

Ne bomo spremljali moža celó do gozda in spet nazaj, kajti to bi ne bilo prav nič zanimivega. Omenjamo le, da je bila ura blizu na dvanajstih, ko je Francek Krželj odpravivši svojo stvar, legel k počitku. Malo je bil se prej pokaran: da tako pozno nemir dela po hiši, da bi vsega tega ne bilo treba, itd., a vse to je povžil Francek z mirno dušo in neizrecno slastjo, tako, da smo lahko prepričani, da je bil vkljub vsemu zadovoljen tisti večer. Saj je tudi smel biti. Jutri se pokaže svetu njegova lovska spretnost. V prvo bo pomeril, v prvo ustrelil in »morto«! — Ena misel je sicer bila, ki je kalila Kržlju ob takem spominu samoveselje in zadovoljnost, namreč: kaj pa, če bi onadva spoznala zajca, da je že prej ubit? A i te misli se je vedel Francek urno znebiti. »Gospôda je gospôda«, dejal je pri sebi, »zajca ne pozna drugačnega, nego-li na krožniku!«

(Konec.)

Tožbe.

1.

Spet pojó nam drobne ptice,
Z nova je oživel les,
Cvetja in zelenja pómlad
Nam prinesla je z nebés.

Mnogo radosti razkošne,
Pa i mnogo zrém solzá,
Kaj je pómlad čarovita,
Če ne pride do srcá? —

Radost z žalostjo je v zvezi,
Sestri zvesti sta vselèj,
Žitje sladko, žitje grenko —
Vedno je na zemlji tēj.

2.

Mehkužnost krog človeštva se ovija,
Razkošja bajne je mamé milote; —
Ljudjé brané resnice se, lepote,
Uzore svet današnji v prah pobija.

Opévaj, kar ljudem posebno prija,
Strastém ponujaj vedno le sladkote,
Razderaj vero, nove kuj zarote,
In čislana bo tvoja poezija.

Odkrivaj pa človeštvu zlo gnjusóbo,
Kar v tebi tajno kot zaklád se skriva:
Ne bodo kaj posebno te častili.

Ljudjé poznajo dobro svojo zlóbo,
Vedó, da je pogubna, zaničljiva:
Pa vendar so in bodo jo slavili.

Trpin.

